

Розділ Перший

Трета

Дванадцять років

Я була зовсім маленькою дівчинкою, одягненою у свою улюблену балетну пачку, коли зрозуміла, що чоловіки в моїй сім'ї були схожими на монстрів з тих фільмів жахів, які так любив дивитися Невіо. І моє серце тріснуло.

На задньому дворі було чути вигуки та сміх, а ніс лоскотав запах вугілля.

Я зустрілася поглядом із мамою. Вона відпочивала на лежку поруч із нашим величезним басейном, у якому мій близнюк Невіо та кузени Алессіо й Массімо влаштували битву проти Давіде, сина Фабіано, та мого дядька Савіо. Жінки сім'ї лежали на шезлонгах довкола них із напоями в руках. Тільки Аврора, яка була лише на три роки молодша за мене, стояла на краю басейну, спостерігаючи за бійкою так, ніби хотіла приєднатися до них. Я сиділа на терасі, потребуючи трохи простору, але навіть тут було занадто шумно. Це був довгий день, наповнений подарунками, тортом, співами та обіймами, адже це був наш із Невіо дванадцятий день народження.

Якби це був лише мій день народження, я взагалі його не відзначала б, але це також було свято Невіо, тож я терпіла цей ажіотаж.

Я винувато усміхнулася мамі та встала зі стільця. Вона кивнула, від чого з її недбалості зачіски випало декілька блондинистих пасом. Вона знала, що мені необхідно піти та решту вечора відновлювати сили у своїй кімнаті. Я озирнулася, шукаючи поглядом батька, аби, як завжди, побажати йому добраніч. Він, Ніно та Фабіано були у вітальні нашого маєтку. У цьому місці зазвичай було багато людей. Під цим дахом жили три сім'ї, тому хтось завжди користувався цією кімнатою для зустрічей — хай то святкування чи сварки. І Фабіано, хоч і не був кровним родичем, вважався братом мого батька та дядьків, тому теж частенько бував тут.

Вони говорили приглушеними голосами. Я відчувала, що щось не так. У повітрі витала нервозність, від чого по спині побігли мурашки й мені захотілося заховатися

в темному кутку. Батько замовк, щойно побачив мене. На мить у його очах, таких же чорних, як і моїх, щось зблиснуло, але перш ніж я встигла зрозуміти, що це означало, його погляд став м'яким. Я підійшла та швидко його обійняла.

— Я йду спати.

— Йди. — Він поцілував мене в маківку, а я, перед тим як піти, усміхнулася Ніно та Фабіано усмішкою, яка сьогодні здавалася трохи натягнутою від надмірного використання, та попрямувала у свою кімнату в сімейному крилі.

Ще декілька років тому я ділила кімнату з Невіо, але коли після заходів мене переполювали емоції, зазвичай я шукала абсолютної тиші, а Невіо не можна було назвати тихим. У його кімнаті ніби проходили бойові дії, а моя — була організованою та бездоганно чистою. Однак наші кімнати були з'єднані дверима, аби ми могли легко навідуватися одне до одного.

Попри те, що була лише восьма година, я приготувалася спати. Я почувалася втомленою та хотіла почитати в ліжку.

І настала майже одинадцята, коли я зрозуміла, що мої розум та тіло не зможуть заспокоїтися найближчим часом. Мене все ще переполювали емоції від цього дня. Надворі стало тихіше.

Я вилізла з ліжка, одягнула свій улюблений білий купальник, колготки, пачку та балетні туфлі й спустилася вниз. Крізь французькі двері побачила, що мама, дружина Ніно Клара, дружина Савіо Джемма та дружина Фабіано Леона все ще розмовляли та пили вино. Трохи далі я помітила якісь рухи, напевно, то були інші діти.

Я вирішила не йти до балетного залу в маленькому садовому будинку. Мені не подобалося там танцювати, поки в саду було так багато людей.

Натомість я попрямувала до підвалу. Батько не хотів, щоб я там була. Але відколи Невіо дізнався код від сталевих дверей, я часто туди ходила, коли не могла усамітнитися деінде.

Мене завжди тягнуло до темряви. Коли мій мозок переповнювали звуки та запахи, наче лавина, що грозила накрити мене з головою, я шукала затишні куточки й тріщини в нашому маєтку, щоб сховатися. Я провела безліч ночей, блукаючи нескінченними тунелями та кімнатами, що пролягали під нашим будинком і двома сусідніми. Один із них належав Фабіано і його родині, інший майже завжди стояв порожнім. Батько купив його, бо не хотів мати сусідів під боком. Мій дядько Адамо з родиною зупинявся там, коли вони приїжджали до Лас-Вегаса.

Сьогодні вночі в підвалі щось було не так. Моїм очам знадобилося трохи часу, щоб звикнути до темряви, і тоді я помітила світло, що ледь пробивалося з глибини коридору. Я пішла до нього і опинилася в першому тунелі під сусіднім будинком. У коридорі було світло. Я насторожилася, почувши приглушені голоси за одними з дверей.

Далі коридором почулося шурхання, ніби взуття волочилося по землі, і я проковзнула в кімнату поруч із камерою. Коли я повернулася, у ній теж горіло світло, і я побачила чому. У кімнаті було вікно до підлоги, що виходило на сусідню камеру. Усередині були батько та Невіо, але, здається, вони мене не бачили. Це було одностороннє вікно. Я наблизилася, гадаючи, що відбувається. У Невіо все ще було вологе волосся, а на ногах не було взуття. Двері

в камеру відчинилися, і туди зайшли Ніно та Фабіано, волочачи за собою дуже високого, але худого чоловіка.

Вони кинули його на носі в центрі кімнати, а потім прикували наручниками.

— Насолоджуйся своїм подарунком до дня народження, — промовив Фабіано, хитаючи головою та крииво посміхнувшись, і пішов.

Невіо кинув погляд на батька та Ніно, облизуючи губи.

— Подарунком?

Я затремтіла від нетерпіння в його голосі.

— Він твій. Розберися з ним, — сказав батько, кивнувши на чоловіка.

Той здавався нажаханим, кидаючи погляди то на батька, то на брата.

Невіо жорстко засміявся, нахилився та підняв свої ножі. Він завжди носив два в шкіряних кобурах на литках. Ніякого взуття чи шкарпеток, лише зброя.

Я зробила крок назад, хитаючи головою. Що відбувалося?

Невіо буквально кинувся на чоловіка на ношах, ніби кіт на поранену мишу, та різким рухом леза розсік тому щоку. Пролунав крик, і я швидко обернулася, серце шалено стукотіло, зір затуманювався.

Я не припиняла бігти, поки не досягла темного коридору. Було важко дихати. Я намагалася осмислити те, що тільки що побачила, зрозуміти сенс цього всього. Батько подарував Невіо якогось чоловіка, аби той із ним розібрався...

Я знала, що батька боялися в Лас-Вегасі. Усе ж таки він був Капо Каморри, але він завжди впевнювався, щоб я не дізналася забагато про його роботу. Я не ходила

в школу і не контактувала з людьми поза межами нашої світу, тому ніколи й не знала деталей чуток.

Але навіть із моїми обмеженими знаннями, я могла лише припустити, що батько дав Невію того чоловіка для жорстоких тортур.

Я порахувала до сімдесяти п'яти, перш ніж пробралася назад у камеру, керована водночас цікавістю та страхом. Батько завжди казав, що нам потрібно стикнутися з нашими страхами обличчям до обличчя, інакше вони контролюватимуть нас. Я просковзнула в суміжну кімнату. Шкіра вкрилася мурашками, коли я підійшла до скла. За ним Невію все ще стояв на колінах перед тим чоловіком на ношах, але все інше кардинально змінилося. Обличчя Невію, його одяг та підлога навколо, навіть його стопи були покриті кров'ю. Чоловік був суцільним місивом, і, з першого погляду я була впевнена, що він мертвий, але потім на його закривавленому обличчі з обвислою шкірою розплющилися очі. Він скиглив. Невію жорстоко посміхнувся та знову підніс ніж до його обличчя. Пролунав оглушливий крик. Я розвернулася, переривчасто дихаючи. На тілі виступив холодний піт, а серце билосся так швидко, що я була впевнена — скоро отримаю інфаркт. Треба було перевірити в одній із медичних книжок у нашій бібліотеці, чи це взагалі можливо: отримати інфаркт у такому віці без серцевої недостатності.

— Якщо ти завжди втрачатимеш контроль, катуючи, то не отримаєш від цього ніякої корисної інформації, — не схвалював батько.

— І напад такого сильного болю за такий короткий проміжок часу не такий нестерпний, як дозована агонія протягом довшого періоду часу, — пробурчав Ніно.

Я затремтіла.

Мені потрібно було піти. Потрібно зупинити це. Мені потрібно... Потрібно.

— Що тут відбувається? — мамин голос пронизав моє вухо.

— От, чорт, — забурмотів батько.

Я повернулася та побачила маму в іншій камері. Вона здавалася повністю враженою, розгніваною та нажаханою. Вона витріщилася на Невію синіми очима, сповненими жаху. Останній раз, коли я її бачила до цього, вона здавалася щасливою та трохи сп'янілою, від чого не залишилося й сліду.

Він лише розплився в усмішці.

— Батько подарував мені найкращий подарунок.

Мама важко ковтнула, на її обличчі з'явилася недовіра, ніби вона не могла повірити в те, що бачила. Батько підійшов до неї, схопив її за руку та потягнув із камери, незважаючи на її спротив. Я швидко кинулася під стіл, який стояв біля стіни, та заховалася в тіні, намагаючись стати настільки непомітною, наскільки це було можливо.

За хвилину двері з силою відчинилися та вдарилися об кам'яну стіну. Батько затягнув маму всередину. Він замкнув двері та натиснув на кнопку біля них. Раптом звуки з інших камер зтихли, і я припустила, що Ніно та Невію також не зможуть нас почути.

Мама вирвалася з хватки батька.

— Як ти міг таке зробити? — закричала вона, її обличчя почервоніло, а з очей текли сльози. — Що з тобою не так?

Я ніколи не чула, щоб мама підвищувала голос на батька.

Вона почала бити його кулаками в груди.